

Патријарх Порфирије: Молитва је језик којим живимо, мислимо и говоримо

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 13. марта 2022. године недељно великопосно вечерње у храму Светог Саве.

Патријарху Порфирију је саслуживало свештество храма у молитвеном присуству преосвећене господе епископа ремезијанског Стефана, хвостанског Јустина и марчанског Саве. Беседу Његове Светости Патријарха преносимо у целости:

Браћо и сестре, нека је на здравље и спасење молитва коју смо упутили Господу и светитељима Божјим да они заступају нас пред Творцем неба и земље и свега што се види и невиди, како кажемо у Символу вере. Молитва је за нас људе насушна потреба. Као што наше телесно биће не може без ваздуха, тако наше свеукупно духовно биће не може без молитве. То је језик којим живимо, мислимо и говоримо. То је наш однос према Богу, а из тог нашег молитвеног односа према Богу или, боље рећи, од природе наше молитве, њеног квалитета и дубине зависиће наш однос према свему ономе што је око нас, а пре свега наш однос према другим људима.

Свети апостол Павле подстичући хришћане свога времена, али и хришћане свих времена, рекао је: „Молите се непрестано“. Молитва је дисање нашег бића, али молитва се не састоји пре свега у томе да ми тражимо од Бога да нам испуни неке наше жеље, да одговори неким нашим потребама. Молитву не чинимо ни због тога да би нам Господ пре свега помогао у невољама, иако

молитва, наравно, у себи све то садржи. Молитва је неупоредиво вишезначајније од тога. Када станемо на молитву, треба и молитвом, али и спознајом својом, помогнути да одбацимо од себе сваку врсту злопамћења пре свега. Ако се молимо Господу да Он буде са нама и да нам помогне, како можемо очекивати одговор на ту молитву уколико, пре свега, ми имамо злопамћење на било кога?! Зато Господ и каже: „Када стојите на молитви праштајте ако имате шта против кога, да и Отац вама, који је на небесима, опрости сагрешења ваша. Ако ли пак не опростите, ни Отац вама, који је на небесима, неће опростити сагрешења ваша“. Одбацити злопамћење, али одбацити и сваку врсту бриге, забринутости за себе, за оно што је наше.

Молитва јесте израз наше вере у Бога, тј. нашег поверења у Њега да Он послушајуће наше срце, наше мисли, наше биће, да Он зна шта је то што је нама потребно да будемо здрави, да будемо исправни, да будемо стабилни, да имамо мир у души и љубав у срцу. Такође, молитва треба да буде скрушена, да буде кротка, јер како каже псалмопојац: „Жртва је Богу дух скрушен“. Можемо чинити разне духовне подвигде, разне напоре, можемо и дуго стајати на молитви, али у молитви, баш као што је цариник када је ушао у храм сагледавао своје биће и био свестан својих немоћи, својих слабости, свога греха, био скрушен пред лицем Божјим, и Господ је одговорио на ту његову скрушеност, и ми треба да се потрудимо колико год је то могуће да – дакле, без обзира на напоре које чинимо, без обзира и на сате и на време које проводимо на молитви, уколико је оно дуго – не помислимо да смо учинили нешто велико. Све ово имајући у виду, као и чињеницу коју смо навели да молитва није пре свега искање од Бога нечега за себе или за неког свог ближњег, молитва треба на темељима вере, на темељима скрушености, праштања и свих других богоподобних, богосличних Христу врлина, да буде благодарење Богу. Када непрестано, по речи апостола Павла, стојећи на молитви будемо благодарили Богу, онда је сигурно да ћемо имати мир у души, да ћемо имати мир са свима, да ћемо имати радост неописиву, радост која се често неће видети споља, која је унутра у нама, али која има потребу да грли све, да грли људе, да се дели. Отуда молитва и није ништа друго него стајање пред лицем Божјим у тишини, гледање Његовог лица, где Он гледа нас, где гледа наше лице и срцем, тајно општење, тајни разговор, како се то каже, са Богом у Његовој љубави и у снисхођењу које је безброј пута према нама показао на равној нози.

Свети Оци, подижници, који су били делатници молитве пре свега, удаљени од света, борећи се са својим страстима, претворили су свој живот у молитву. Не само да су се молили кад стоје на богослужењу, као и ми вечерас, него и

онда када раде било шта, када се баве било чим, ако имају неко рукодеље, ако разговарају са неким, чак и онда када су у сну, непрестано као дисање у њиховом срцу тече молитва. Најбоља формула, ако можемо да употребимо ту реч када говоримо о молитви, јесте управо она молитва коју су упражњавали светитељи Божји, коју упражњавају многи повижници, монахиње и монаси, али и сви ми овде сабрани и сви хришћани трудимо се да упражњавамо ту молитву, јесте молитва: „Господе Исусе Христе, Сине Божји, помилуј ме грешног“. У тој молитви сажета је најкраће могуће наша вера у Свету Тројцу, у Христа као Богочовека, али и у достојанство нас људи да можемо стајати пред лицем Божјим отвореног срца, отворене душе и да благодат Његова не само да може у нама становати, него кроз молитву и у молитви може заједно са нама дејствовати у сваком тренутку нашег живота. Зато потрудимо се и овога поста да обогатимо своју свакодневницу интензивније молитвом, да молитвом буде прожета и наша мисао и наше срце и наше тело, да у потпуности наш живот постане молитва до мере да сам Господ у нама може да се моли не само са нама него и за нас.

„Господе Исусе Христе, Сине Божји, помилуј ме грешног“ нека буде кључ којим хоћемо да отворимо свака врата, али како сам Господ каже: „Све што хоћете добићете или биће вам“. Заиста без молитве то није могуће, али молитвом итекако јесте. Нека би Господ дао да и наше вечерашње сабрање, као сабрање свих заједно у једно, буде молитва упућена Господу и Спаситељу нашем Исусу Христу коме нека је слава у векове векова. Амин.

spc.rs